

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.088 van 26 juni 2013
in de zaak A. 205.458/XIV-34.367**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Suzanne Van Rossem
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juli 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 82.331 van 31 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8836 van 27 juli 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die loco advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor de verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen op 24 april 2001 België binnen en verklaart zich op 17 januari 2011 een vijfde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 maart 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 mei 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 1 van het Verdrag nopens zekere vragen betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit, ondertekend te 's Gravenhage op 12 april 1930 en goedgekeurd bij wet van 30 januari 1939 (Verdrag van 's Gravenhage), van artikel 3 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR), van artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rechtsplegingsbesluit) en van het "beginsel van soevereiniteit". Hij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

"In toepassing van de hiërarchie der normen heeft de regel uit artikel 3 IPR voorrang op nationale regels waaronder artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel genomen uit de schending van artikel 1 van het Verdrag nopens vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit kan volgens verzoeker dan ook niet ontvankelijk verklaard worden omdat zoals de Raad van State in beschikking nr. 6463 van 27 januari oordeelde.

Het Pakistaanse paspoort van verzoeker is de bevestiging dat de Pakistaanse staat verzoeker als zijn onderdaan erkent. Het is een authentieke akte dat geldt totdat het bewijs van het tegendeel geleverd wordt.

Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover twijfels had over de werkelijkheid van het paspoort van verzoeker, kon de Raad die geen onderzoeksbevoegdheid heeft, enkel de bestreden beslissing vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat.

In zeer subsidiaire orde benadrukt verzoeker het feit dat enkele artikel 48/4 en niet artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet werd ingeroepen in zijn verzoekschrift tot hervorming kon immers het Commissariaat Generaal verzoekers nationaliteit met zekerheid bepalen.

Dat tegenpartij benadrukt dat de raad in haar beslissing gemotiveerd heeft dat verzoeker niet in aanmerking komt voor asiel noch voor subsidiaire bescherming omdat er geen zekerheid bestaat over de nationaliteit.

Verzoeker had immers alle stukken geleverd waarbij de nationaliteit kon worden onderzocht en vastgesteld.

Indien de Raad meent dat hierover inhoudelijk onduidelijkheden zijn dient zij het dossier terug te sturen naar het Commissariaat Generaal voor verder onderzoek.

De Raad zelf kan immers geen onderzoeksdaden stellen en kan dus ook de nationaliteit niet verder onderzoeken.

Er werd een paspoort voorgelegd door verzoeker indien de raad meent dat dit paspoort op valsheid dient onderzocht te worden dan kan dit alleen door de beslissing van het Commissariaat Generaal te vernietigen en het dossier terug te sturen zodanig dat het op valsheid zou kunnen onderzocht worden, wat tot op heden niet is gebeurd en door het Commissariaat Generaal ook nooit in vraag is gesteld.

Het Commissariaat Generaal heeft verzoeker wel verweten in het verleden niet duidelijk te zijn geweest over zijn identiteit maar heeft verzoeker zijn nationaliteit niet in vraag gesteld in de genomen beslissing.

De Commissaris generaal heeft echter nooit de echtheid en authenticiteit van het paspoort betwist.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dit dan ook niet doen zonder dit paspoort aan het nodige onderzoek te onderwerpen en dit kan zij alleen doen via de nietigverklaring en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat die dan eventueel wel de authenticiteit kunnen onderzoeken.

Volheid van bevoegdheid en de devolutieve kracht impliceren niet dat indien men twijfelt aan de stukken die voorliggen, men deze authentieke stukken hun bewijskracht in twijfel kan trekken zonder deze te onderzoeken en bijgevolg ook onderzoeksmaatregelen die hiervoor noodzakelijk zijn te bevelen, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Dat dit in casu niet gebeurd is en daarom dit middel gegrond is.”.

Beoordeling

5.1. Artikel 1 van het Verdrag van 's Gravenhage bepaalt dat het tot de bevoegdheid van iedere staat behoort in zijn wetgeving te bepalen wie zijn onderdanen zijn en dat deze wetgeving door de andere staten moet worden erkend, voor zover zij in overeenstemming is met de internationale verdragen, de internationale gewoonte en de algemeen erkende rechtsbeginselen ter zake van nationaliteit.

Artikel 3, § 1, van het WIPR bepaalt dat de vaststelling of een natuurlijke persoon de nationaliteit van een staat heeft, wordt beheerst door het recht van de betrokken staat.

In het bestreden arrest wordt ernstig getwijfeld aan de echtheid van het paspoort van de verzoeker omdat het nummer van de identiteitskaart niet is ingevuld en omdat de melding op het bewuste paspoort dat “een paspoort op 9 oktober 1988 in Peshawar werd uitgevaardigd en dat als verloren werd opgegeven” niet overeenstemt met een getuigschrift van de Pakistaanse ambassade dat een in 1984 uitgevaardigd paspoort als verloren werd opgegeven, noch met verzoekers asielrelaas, vermits deze laatste heeft verklaard sedert 1983 niet meer in Pakistan te zijn geweest. Het ontzeggen van bewijswaarde aan een paspoort omwille van ernstige twijfels aan de echtheid van dat paspoort houdt geen verband met en doet derhalve geen afbreuk aan de bevoegdheid van een staat om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. In het bestreden arrest wordt de bevoegdheid van Pakistan om te bepalen wie zijn onderdanen zijn dus niet betwist. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

5.2. Artikel 23 van het Rechtsplegingsbesluit bepaalt de procedure wanneer een partij een overgelegd stuk van valsheid beticht. Uit deze bepaling kan echter niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een stuk als echt zou moeten

erkennen tenzij de valsheid ervan is vastgesteld. Het eerste middel faalt in die mate naar recht.

5.3. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als rechter met volle rechtsmacht toe om zelf te oordelen of hij over voldoende gegevens beschikt om zich over de echtheid van een paspoort een oordeel te vormen, dan wel of hij de zaak daartoe naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient terug te sturen. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State zich wat dat betreft niet in de plaats van de feitenrechter te stellen. Het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 774, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek en van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op. Hij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Dat verzoeker in ieder geval zich nooit heeft moeten verdedigen op het onderdeel van de onzekerheid over zijn nationaliteit omdat dit nooit is opgeworpen, niet door het Commissariaat Generaal, niet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de zitting, waar partijen aanwezig waren.

Dus dat verzoeker in de onmogelijkheid was om zich hierop te verdedigen.

Dat dit de reden is waarom verzoeker meent dat hij geen eerlijk proces heeft gehad.

Hij heeft zich op dit onderdeel nooit kunnen verdedigen aangezien dit nooit in twijfel is getrokken.”.

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 774 van het Gerechtelijk Wetboek kan de rechter de heropening van de debatten ambtshalve bevelen. Hij moet dit bevelen, alvorens de vordering geheel of gedeeltelijk af te wijzen, op grond van een exceptie die de partijen voor hem niet hadden ingeroepen.

Daargelaten de vraag naar de toepassing van artikel 774, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek op de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege, dient te worden vastgesteld dat de vordering te dezen niet is afgewezen op grond van een exceptie, doch dat de zaak ten gronde is behandeld. Alleen al om deze reden kan de verzoeker niet dienstig naar artikel 774, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek verwijzen.

De rechter is niet verplicht de heropening der debatten te bevelen om een vordering af te wijzen op grond van feitelijke gegevens die aan zijn oordeel zijn voorgelegd. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn motieven tot afwijzing van een asielaanvraag vooraf aan de betrokkene moet voorleggen wanneer het de feitelijke beoordeling betreft van elementen die deel uitmaken van het administratief dossier, het rechtsplegingsdossier en de stukken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen enkel de stukken en verklaringen van de verzoeker zelf beoordeeld. Door de devolutieve werking van het hoger beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch kan hij op eigen gronden uitspraak doen. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds is gesteld, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein als feitenrechter of hij voor zijn uitspraak over voldoende gegevens beschikt dan wel of hij de zaak voor verder onderzoek moet terugsturen naar de commissaris-generaal. Overigens is in de aanvankelijk bestreden beslissing reeds vastgesteld dat de verzoeker zijn vier vorige asielaanvragen steeds op valse identiteits- en nationaliteitsgegevens heeft gesteund en dat hij pas na 10 jaar in zijn vijfde asielaanvraag heeft verklaard Pakistaan te zijn. In die beslissing worden een aantal onregelmatigheden betreffende het voorgelegde paspoort opgemerkt.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM) en van artikel 19

van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op. Hij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Dat tegenpartij opwerpt dat de middelen die hier in het verzoekschrift zijn opgeworpen om de veiligheidssituatie van Pakistan en de implicatie hiervan op verzoeker niet dienstig zijn, deze argumenten hebben immers betrekking op de toestand in Pakistan en kunnen dus niets veranderen aan de bovenstaande vaststellingen.

Hiermee bevestigt de raad dat de veiligheidssituatie en de implicaties op verzoekers leven en veiligheidssituatie ernstig zijn doch dat zij dit niet verder moet onderzoeken omdat er twijfels zouden zijn over de identiteit en nationaliteit van verzoeker.

Dat hiermee ook bevestigd wordt dat het onderzoek naar identiteit en nationaliteit een cruciaal element vormt in het de huidige beoordeling, dat indien hier dan ook getwijfeld wordt aan de authentieke aktes zoals ze voorliggen en die bewijskracht hebben, dit dient onderzocht te worden gelet op het belang van verzoeker hierbij.”.

Beoordeling

9. Met het bestreden arrest worden de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, doch er wordt geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel gedaan. Daargelaten de vraag of de verzoeker in die omstandigheden de schending van de aangehaalde bepalingen kan invoeren, dient te worden vastgesteld dat de bewoordingen van die bepalingen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande wordt in het bestreden arrest geoordeeld dat de verzoeker geen reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst aannemelijk maakt omdat hij geen duidelijkheid verschaft over zijn herkomst en identiteit. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De verzoeker heeft door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit en door een ongeloofwaardig asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. In het bestreden arrest kon aldus op wettige wijze op grond van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de

verzoeker tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen